

Дело C-268/06

Impact срещу Minister for Agriculture and Food и др.

(Преюдициално запитване,
отправено от Labour Court)

„Директива 1999/70/ЕО — Клаузи 4 и 5 от Рамковото споразумение
относно срочната работа — Срочна заетост в публичната администрация —
Условия за наемане на работа — Възнаграждения и пенсии —
Подновяване на срочни трудови договори за срок до осем години —
Процесуална автономия — Непосредствено действие“

Заключение на генералния адвокат г-жа J. Kokott, представено на 9 януари
2008 г. I - 2487
Решение на Съда (голям състав) от 15 април 2008 г. I - 2533

Резюме на решението

1. *Общностно право — Принципи — Право на ефективна съдебна защита (Директива 1999/70 на Съвета)*

2. *Социална политика — Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) — Директива 1999/70*
(член 139, параграфи 1 и 2 ЕО; клауза 4, точка 1 и клауза 5, точка 1 от приложението към Директива 1999/70 на Съвета)
3. *Социална политика — Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) — Директива 1999/70*
(член 10 ЕО и член 249, трета алинея ЕО; Директива 1999/70 на Съвета)
4. *Актове на институциите — Директиви — Изпълнение от държавите-членки*
(член 249, трета алинея ЕО; Директива 1999/70 на Съвета)
5. *Социална политика — Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) — Директива 1999/70*
(клауза 4 от приложението към Директива 1999/70 на Съвета)

1. Общностното право, и в частност принципът на ефективност, изисква специализирана юрисдикция, която в рамките на предоставената ѝ от законодателството за транспониране на Директива 1999/70 относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP), компетентност — макар и факултативна — трябва да се произнесе по искане на основание нарушение на това законодателство, да приеме, че е компетентна да разгледа и исканията на лицата, които се основават пряко на самата директива за периода от датата, на която изтича срокът за нейното транспониране, до датата на влизане в сила на посоченото законодателство, ако се установи, че задължението за тези лица да сезират успоредно обща

юрисдикция с отделно искане, което се основава пряко на Директивата, би довело до процесуални пречки, които могат да направят изключително трудно упражняването на предоставените им от общностния правен ред права. Националната юрисдикция трябва да извърши необходимите проверки в това отношение.

(вж. точка 55; точка 1 от диспозитива)

2. Във всички случаи, когато с оглед на тяхното съдържание разпоредбите на една директива са безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти имат основание да се позоват на тях срещу държавата, по-специално в качеството ѝ на работодател. Този принцип може да се приложи по отношение на споразумения, които подобно на Рамковото споразумение, включено в приложението към

Директива 1999/70 относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), са плод на диалог, проведен на основание член 139, параграф 1 ЕО, между социалните партньори на общностно равнище и които в съответствие с параграф 2 от същия член се въвеждат чрез директива на Съвета, като представляват неразделна част от нея.

В това отношение клауза 4, точка 1 от посоченото рамково споразумение, която съдържа обща и недвусмислена забрана за всяко различно третиране на работници на срочен трудов договор по отношение на условията за наемане на работа, което не се обосновава от обективни причини, е безусловна и достатъчно точна по своето съдържание, за да могат частноправните субекти да се позоват на нея пред национален съд. Не е такъв обаче случаят с клауза 5, точка 1 от същото рамково споразумение, която определя обща цел за държавите-членки, изразяваща се в предотвратяване на злоупотребите, произтичащи от използването на последователни срочни трудови договори, като същевременно им предоставя свобода на избор по отношение на начините за нейното постигане.

(вж. точки 57, 58, 60, 68, 70, 73, 79 и 80; точка 2 от диспозитива)

3. Член 10 ЕО и член 249, трета алинея ЕО, както и Директива 1999/70 относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкуват в смисъл, че орган на държава-членка, действащ в качеството на публичен работодател, не може да приема мерки, които противоречат на целта, преследвана с тази директива и с Рамковото споразумение относно срочната работа, по отношение на предотвратяването на злоупотребата със срочни договори, изразяваща се в подновяване на тези договори за необичайно дълъг срок през периода между датата, на която изтича срокът за транспониране на тази директива, и датата на влизане в сила на закона за нейното транспониране.

(вж. точка 92; точка 3 от диспозитива)

4. При прилагането на вътрешното право, и по-конкретно на разпоредбите на законодателство, прието специално с оглед на изпълнението на изискванията на дадена директива, националните юрисдикции са длъжни, доколкото е възможно, да тълкуват това право в светлината на текста и на целите на директивата, за да постигнат посочения в нея резултат и по този начин да се съобразят с член 249, трета алинея ЕО. Задължението на националния съд да се позове на съдържанието на директива, когато

тълкува или прилага релевантните норми на вътрешното право, се ограничава обаче от общите принципи на правото, и по-специално от принципите на правна сигурност и на забрана за обратно действие, и не може да служи за основа на тълкуване *contra legem* на националното право.

При тези условия, доколкото приложимото национално право съдържа норма, която изключва прилагането на законите с обратна сила при липса на ясни и недвусмислени указания в обратен смисъл, националната юрисдикция, сезирана с искане на основание нарушение на разпоредба на националния закон за транспониране на Директива 1999/70 относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), съгласно общностното право е длъжна да придаде обратно действие на посочената разпоредба към датата, на която изтича срокът за транспониране на тази директива, само ако в националното право съществува указание от такова естество, което може да придаде обратно действие на тази разпоредба.

(вж. точки 98, 100 и 104; точка 4 от диспозитива)

5. Доколкото изразява принцип на общностното социално право, който не може да се тълкува стеснително, клауза 4 от Рамковото споразумение относно срочната работа, включено като приложение към Директива 1999/70 относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкува в смисъл, че условията за наемане на работа по смисъла на тази клауза включват условията относно възнагражденията, както и относно пенсиите, които са функция на трудовото правоотношение, с изключение на условията относно пенсиите, които произтичат от законоустановена схема на социално осигуряване.

(вж. точки 114 и 134; точка 5 от диспозитива)